

Arrest

nr. 99 725 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 3 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 24 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Moghamo origine. U werd geboren op 21 december 1984 te Batibo. U had sinds 10 maart 2011 een relatie met S.. Op een zaterdag was u op stap met S.. Uw vriend verdween die avond een tijdje en u ging hem zoeken. U kwam erachter dat hij zich met een magistraat in de toiletten bevond die bewaakt werden door een lijfwacht. U eiste om uw vriend te zien en het kwam tot een handgemeen met de lijfwacht. Twee dagen later, op 12 mei 2011, zocht u S. op om hem te confronteren. Er ontstond een gevecht tussen jullie en u sloeg hem met een steen op het hoofd. Daarna vluchtte u weg naar Bali Byong. De familie van S. zocht u en ook de magistraat zette agenten in om u te vinden naar aanleiding van dit incident. In Bali Byong leerde u A. kennen in een supermarkt. U knoopte een vriendschap met hem aan in de hoop een relatie met hem te kunnen beginnen. A. kwam er echter achter dat u gezocht werd. Op 18 mei 2011 vertrok u noodgedwongen naar Yaoundé. U verbleef bij Bernard, een vriend van de lagere school tot 3 augustus 2011. Die nacht wou u na een nachtje stappen misbruik maken van Bernard die dronken was. Bernard was echter niet dronken genoeg en belde de politie nadat u probeerde seks te hebben met hem. U werd geslagen door de politie en aanwezige burens en afgevoerd naar het politiekantoor van Beamassi. U werd mishandeld door de andere gedetineerden in uw cel. Uw oom liet via zijn vrouw vergiftigd eten voor u naar het politiekantoor brengen in de hoop u te kunnen ombrengen. Dit mislukte omdat andere gedetineerden uw eten afnamen en zelf ziek werden. Uw oom werd opgespoord en opgepakt door de politie. Omwille van de mishandeling in de cel diende u medische verzorging te krijgen. U werd naar een ziekenhuis gebracht. Toen uw twee bewakers sliepen maakte u van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. U hield een auto tegen waarin een man, F., zat en legde hem uw probleem uit. Hij verzorgde u en regelde uw vertrek uit Kameroen. Op 1 oktober 2011 reisde u met F. naar België. Op 2 oktober 2011 kwam u in België aan alwaar u op 3 oktober 2011 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele geboorteakte voor en een rijbewijs. Na het gehoor op het CGVS maakte u via de post vier afdrucken van foto's over van uw mishandeling door de politie.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking genomen kan worden.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk uw homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksualiteit.

Gevraagd hoe u uw homoseksualiteit ziet stelt u eerst dat één van de broers van uw ouders homoseksueel is en dat u het misschien overgeërfd heeft (CGVS gehoorverslag p. 20). Daarna oppert u dat het misschien ligt aan het feit dat u verlaten bent. U stelt dat u geen ouderliefde heeft gekend en u alleen moest opgroeien. Zoals sommige mensen prostituee of dief worden bent u homoseksueel geworden, stelt u. U voegt eraan toe dat als u liefde van uw moeder had gekend dat het dan misschien anders zou geweest zijn voor u (CGVS gehoorverslag p. 20). Op de vraag of u niet gewoon homoseksueel zou kunnen zijn antwoordt u dat er altijd iets moet zijn dat dat veroorzaakt en dat men niet gewoon homo kan willen zijn (CGVS gehoorverslag p. 20). Ook dient opgemerkt dat u van oordeel bent dat u iemand kan overtuigen om homoseksueel te worden (gehoorverslag p. 14). U stelde dat u van S. niet wist of hij homoseksueel was maar dat u hem overtuigde om het te zijn (CGVS gehoorverslag p. 14). Met betrekking tot andere homoseksuelen stelde u dat ze evenementen organiseren om mensen te bekeren ('converting to be like them') (CGVS gehoorverslag p. 17) en gevraagd naar hoe u de toekomst ziet in België als u erkend zou worden antwoordt u ondermeer dat u mensen nog meer wil aanmoedigen om homo te zijn (CGVS gehoorverslag p. 18). Er dient vastgesteld te worden dat uw opvattingen over homoseksualiteit ernstige twijfel werpen op het feit dat uzelf homoseksueel zou zijn.

Op de vraag wanneer u voor het eerst gevoelens kreeg voor een andere man gaf u aan dat dat op 19-jarige leeftijd was (CGVS gehoorverslag p. 10). Gevraagd of u ooit twijfels heeft gehad over uw homoseksualiteit antwoordde u ontkennend (CGVS gehoorverslag p. 11). Op de expliciete vraag of het

correct is van te stellen dat u absoluut zeker was van uw homoseksuele geaardheid vanaf het moment dat u voor het eerst homoseksuele gevoelens ervaarde antwoordt u bevestigend (CGVS gehoorverslag p. 11). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar nooit vragen zou gesteld hebben bij uw homoseksuele geaardheid. Uw verklaring dat u onmiddellijke zekerheid verkreeg over uw homoseksualiteit en nooit enige twijfel had over uw seksuele voorkeur komt weinig doorleefd over. Later in het gehoor gevraagd naar wanneer u zeker was van uw gevoelens voor mannen geeft u aan dat dit op 26-jarige leeftijd was omdat u daarvoor nog geen goede homoseks had gehad die u kon bevestigen in uw homoseksualiteit (CGVS gehoorverslag p. 20). Het feit dat u uw verklaringen later in het gehoor aanpast en die ruggensteunt met een bedenkelijke argumentatie doet afbreuk aan uw beweerde homoseksualiteit. Gevraagd naar hoe u zich voelde bij de realisatie dat u homoseksueel was stelt u dat u dat goed vond en dacht 'waarom niet?' (CGVS gehoorverslag p. 11). Pas later maakte u zich zorgen toen u zag dat mensen opgepakt werden (CGVS gehoorverslag p. 11). Dat u uw ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt weinig doorleefd over.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u soms vreemde bewoordingen hanteert om homoseksuelen te duiden. Zo verwijst u naar andere homoseksuelen als 'those gay people' (CGVS gehoorverslag p. 8, 17) en spreekt u van 'practicing gay' (homoseksualiteit doen) (CGVS gehoorverslag p. 8, 11 en 14). Verder verwijst u naar heteroseksuelen als 'normal people' (CGVS gehoorverslag p. 17). Ook wist u nog te zeggen dat het geweten is dat homo's graag Bailey's drinken en graag vrouwenkleden dragen (CGVS gehoorverslag p. 16). Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u zich een aantal keer versprak en van 'haar' sprak terwijl u verwees naar uw vriendje (CGVS gehoorverslag p. 8, 10). Dat u zich uitdrukt in dergelijke bewoordingen ten aanzien van homoseksuelen en homoseksualiteit doet verder afbreuk aan uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Verder kunnen er vragen gesteld worden bij uw homoseksuele relatie met S..

Volgens uw verklaringen heeft u S. voor het eerst ontmoet op 8 februari 2011, jullie zouden elkaar ongeveer vier maanden gekend hebben. U verklaarde dat de eerste keer dat jullie afspraken, jullie vijf uur samen waren en praatten over elkaars familie en zo (CGVS gehoorverslag p.9). Gevraagd of jullie elkaar daarna veel zagen stelde u dat jullie een hecht contact hadden en elkaar bijna elke dag zagen (CGVS gehoorverslag p. 9). Gevraagd naar de echte naam van S. stelt u deze niet te kennen (CGVS gehoorverslag p. 9). Gevraagd naar zijn geboortedatum geeft u aan die niet te weten (CGVS gehoorverslag p. 9). Gevraagd naar de familie van S. stelt u enkel de bijnaam van een broer van hem te kennen (CGVS gehoorverslag p. 9). U verklaarde verder dat hij gestudeerd had maar u wist niet te verduidelijken wat hij gestudeerd had (CGVS gehoorverslag p. 15). Het feit dat u quasi geen informatie kan verschaffen over uw partner doet twijfels rijzen over het bestaan van uw relatie met S.. Gevraagd naar eerdere relaties van S. antwoordt u dat hij een relatie had met een meisje genaamd Anna maar dat ze te veeleisend was en dat hij daarna geen vrouw meer wou (CGVS gehoorverslag p. 15).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er een weinig realistisch beeld van homoseksuelen in Kameroen op nahoudt. Zo verklaart u dat op een zaterdag een hooggeplaatst magistraat in de bar binnenkwam waar u en S. zaten. S. zou even later verdwenen zijn en u zou van de lijfwacht van de magistraat gehoord hebben dat hij zich, samen met de magistraat op de toiletten bevond. Niet veel later zou de magistraat de toiletruimte verlaten hebben en u gezegd hebben dat S. nu met hem was (gehoorverslag p. 6). Verder verklaarde u dat één van uw onenightstands op stap ging met een hooggeplaats politicus en omringd was door belangrijke mensen (CGVS gehoorverslag p. 12). U verklaart ook dat de meeste homoseksuelen een 'big boyfriend' (magistraat, politiecommissaris, bekende muzikant, ...) hebben die hun beschermen als de politie invalt in bars of clubs. Dergelijke verklaringen leggen een bedenkelijk beeld bloot van uw opvatting over homoseksuelen in Kameroen die bovendien niet overeenstemt met informatie waarover het CGVS beschikt (zie stuk 1. 'Kameroen. De huidige situatie van de homoseksuelen' in de blauwe landeninformatie map).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een originele geboorteakte voor. Er dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte een indicatie van uw identiteit kan zijn. Evenwel dient opgemerkt te worden dat u ook een rijbewijs neerlegt op naam van M. V. waarbij klaarblijkelijk uw foto achteraf aangebracht is op het rijbewijs en daardoor een officiële stempel verdringt. Er kan bijgevolg niet zondermeer aangenomen worden dat u de persoon bent waarvan u de geboorteakte en het rijbewijs neerlegt. Wat betreft de vier afdrucken van foto's over van uw mishandeling door de politie dient de vraag gesteld worden waarom de autoriteiten dergelijke foto's zouden nemen van uw mishandeling en hoe deze foto's in uw bezit zijn gekomen. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de foto's een sterk theateraal karakter vertonen en het vermoeden rijst dat deze in scène zijn gezet in een poging uw asielrelaas te ondersteunen. Geen van deze voorgelegde stukken doen afbreuk aan de vaststellingen met betrekking tot uw beweerde homoseksualiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 minstens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn homoseksuele geaardheid en hieruit voortvloeiende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. Verzoeker meent dat de CGVS blijkbaar tijdens zijn gehoor verder gaat dan het zogenaamd horen van verzoeker, doch hem verhoort in de zin van in de diepte ondervragen aangaande de seksuele geaardheid alwaar uit het administratief dossier en meer bepaald de vragen kan worden afgeleid dat de CGVS eigenlijk de bedoeling had om verzoeker te betrappen op inconsistenties. Verzoeker meent dat het dan ook niet past om in de fase van het asielverzoek ten gronde de asielzoeker te verhoren in de diepte om vervolgens een oordeel te vellen dat naar de persoonlijke mening van de dossierbehandelaar de seksuele voorkeur weinig doorleefd overkomt. Verzoeker schetst een coherent vluchtverhaal met een voor de CGVS herkenbaar gevolg dat vervolgens absoluut wordt geminimaliseerd omdat verzoeker niet kan hard maken dat hij homoseksueel zou zijn.

Verzoeker is niet ernstig waar hij de CGVS verwijt hem te hebben verhoord en in de diepte te hebben ondervraagd. Verzoeker kan immers zijn ongeloofwaardig profiel van homoseksueel niet verklaren of verschonen door te verwijzen naar de wettelijk opgelegde onderzoeksplicht van de CGVS. De commissaris-generaal dient, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen, en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor, zodat de dossierbehandelaar de asielzoeker conform artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003, desgevallend kan confronteren met tegenstrijdige verklaringen.

In casu blijkt uit het CGVS-gehoorverslag dat verzoeker uitgebreid werd gehoord over zijn voorgehouden seksualiteit, relaties en activiteiten, en de hieruit voortvloeiende voorgehouden vervolging. Uit het administratief dossier kan blijken dat de dossierbehandelaar zijn taak correct heeft uitgevoerd door de asielzoeker de mogelijkheid te bieden zijn relaas uitgebreid toe te lichten en zijn verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. De Raad ziet niet in hoe dit kan worden geïnterpreteerd als vooringenomenheid. Het asielonderzoek wordt daarbij gevoerd door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft om de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker op een “*subjectieve of minimalistische*” manier te interpreteren wat overigens zou indruisen tegen zijn wettelijke opdracht en professionele deontologie.

3.3. Verzoeker overtuigt geenszins waar hij meent dat schroom hem verhinderde om zeer open over homoseksualiteit te spreken omwille enerzijds van het culturele aspect en anderzijds ingevolge de loodzware straffen op homoseksuele handelingen in Kameroen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt enige schroom, noch enige geslotenheid. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn bevonden, niet dat hij onwetende, vage of summiere verklaringen zou hebben afgelegd. Derhalve vindt dit verweer geen feitelijke grond in het gehoorverslag. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker uitdrukkelijk werd gewezen op de confidentialiteit van zijn verklaringen (gehoor p. 1).

3.4. Verzoeker meent dat de verwerende partij in zijn verhoor zeer ver zou willen gaan zijn om verzoeker te compromitteren zoals ten volle zou blijken uit paragraaf 4 pagina 2 en dat er absoluut geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de feiten waaraan verzoeker refereert in zijn gehoorverslag die hij zelf heeft meegemaakt als feiten waar hij kennis van heeft en die derden aanbelangen. Verzoeker begrijpt niet hoe de verwerende partij de verklaringen door elkaar weeft en absoluut geen onderscheid

maakt tussen de feiten zoals deze beleefd werden door verzoeker en de daden van vervolging in Kameroen van andere personen met een seksuele geaardheid waaraan hij refereerde. Overwegende dat in deze zin verzoeker laat opmerken dat wanneer hij sprak over 'them' die blootstaan aan vervolging hij verwees naar het proces van J. S. K. en F. D. die werden veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar en een geldboete van 200.000 Kameroense franken. Deze verklaring wordt ondersteund door een artikel van de genaamde E. O. L. Verzoeker meent dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite beperkt tot een aantal opmerkingen dat zijn verhaal, alhoewel een gekend en geloofwaardig verhaal uit Kameroen, dient te worden betwijfeld omdat de CGVS niet overtuigd is van de geaardheid van verzoeker en hierbij moet worden teruggegrepen naar totaal uit zijn context gerukte verklaringen waarbij de verwerende partij er niet voor terugdeinst de feiten die verzoeker zelf heeft meegemaakt door elkaar te mengen met feiten dewelke verzoeker aangeeft als zijnde daden van vervolging in Kameroen waarvan hij weet heeft en waarbij derden werden gestraft; dat een aantal uitspraken verzoeker worden in de mond gelegd dewelke evenwel komen uit de internationale pers en dermate "*ahurisant zijn*" dat ze niet mis kunnen worden begrepen; dat de feiten an sich, de toestand in Kameroen niet wordt betwist, evenmin wordt betwist dat homoseksuelen uit Kameroen blootstaan aan daden van vervolging dewelke aanleiding kunnen geven tot erkenning van het statuut van vluchteling; dat verzoeker laat gelden dat het door mekaar mengen en opkloppen van verklaringen en het in de mond leggen van zinswendingen die verzoeker nooit heeft gebruikt niet direct getuigt van zorgvuldigheid wel integendeel minstens onredelijkheid; dat nu vaststaat dat de gevolgtrekkingen aan de hand van de nota's van de verwerende partij niet kloppen, de beslissing werd genomen mits schending van de wet op de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4.1. Verzoeker gebruikte de uitdrukking "*practicing gay*" meerdere malen vanuit zijn eigen persoonlijke beleving (gehoor p. 4, p. 11, p. 14). Indien per hypothese zou kunnen aangenomen worden dat dit een ongelukkige uitdrukking is, dan stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker aan homo's refereert als "*those (gay) people*" (gehoor p. 8, p. 17), waarmee hij impliciet aangeeft hier niet tot te behoren, en eveneens refereert aan vrouwen wanneer hij mannen bedoelt "*Normaal betaal ik haar... betaal ik hem... om seks te hebben*" (gehoor p. 8), "*Ik moest haar overtuigen.. hem overtuigen*" (gehoor p. 10). Daargelaten dat verzoeker andermans stereotiepe en foutieve voorstellingen van homoseksuele gedragingen en uitingen bijtreedt "*Het is geweten dat homo's graag Bailey's drinken. Ze dragen graag vrouwenkleren. Zoals vrouwen jeans. Het is strak. Skinny jeans. Het houdt je dicht vast.*" (gehoor p. 16), stelt hij ook zelf "*Anders droegen we pruiken en kleden ons als vrouwen. We probeerden er aantrekkelijk uit te zien.*" (gehoor p. 16), waaruit alleszins blijkt dat verzoeker dergelijk, eerder transseksueel, gedrag wel degelijk op zijn eigen leefwereld als voorgehouden homoseksueel betreft. Ten overvloed merkt de Raad op dat, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar J. S. K. en F. D. als derden, hij eraan voorbij gaat dat hij zelf verklaarde dat "*ik had een onenightstand met die jongens.*" (gehoor p. 8). De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat uit dergelijke bewoordingen geen eigen doorleefde beleving van homoseksualiteit blijkt; integendeel hieruit kan enkel blijken dat verzoeker zich bepaalde stereotiepe (en foutieve) handelingen en ideeën inzake homoseksualiteit aanmeet.

3.4.2. Verzoekers homoseksuele geaardheid is mede hierdoor ongeloofwaardig. Dit blijkt ook uit andere elementen van de gehoorverslagen, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde en uitgebreid motiveerde in de bestreden beslissing. Verzoeker typeert immers homoseksualiteit als een bewuste keuze en iets waartoe iemand kan overtuigd worden (gehoor p. 9, p. 12, p. 14, p. 15, "*Ik had geen vriend die me kon adviseren die me van gedacht kon laten veranderen*", gehoor p. 11, "*mensen nog meer aanmoedigen om homo te zijn*", gehoor p. 18), iets dat iemand wordt nadat hij seks heeft gehad (gehoor p. 9) of waartoe iemand zich kan bekeren (gehoor p. 17), iets dat gebeurt als je niet opgroeit tussen vrouwen (gehoor p. 10, p. 11, p. 14, "*Als ik zo met meisjes had kunnen leven zoals mijn laatste school of zo had ik verward kunnen zijn en dan zou ik misschien andere relaties hebben. Ik was al zo opgevoed.*", gehoor p. 20), of nog andere erfelijke redenen of familiale omstandigheden ("*Eén van de broers van mijn ouders is homo. Misschien heb ik het geërfd. Misschien omdat ik verlaten werd, ook al had ik een vader en moeder hoewel ze niet samen waren. Ik had geen ouderliefde en moest op mezelf opgroeien. Andere mensen worden dieven of prostituees. Ik ben homoseksueel. Omdat ik verlaten was en ik begon me anders te voelen. Als ik liefde gekend had van mijn moeder, dan was het misschien anders dan*" (gehoor p. 20), in de plaats van een aangeboren emotionele en seksuele voorkeur ("*Kan het niet zijn dat je zo gewoon bent?*" "*Nee, dat geloof ik niet. Er moet iets zijn wat dat veroorzaakt. Je kan niet gewoon homo willen zijn. Er is altijd iets aan de hand. S. had dat probleem met zijn vriendin en daarna wou hij niet bij vrouwen zijn en zo. Mensen maken iets mee en veranderen dan van gedachte*", gehoor p. 20). Dit haalt

wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers eigen voorgehouden homoseksualiteit op ernstige wijze onderuit. Het is verder niet geloofwaardig dat verzoeker over zijn vriend spreekt als *“hij was mijn geliefde ik zou er mee trouwen”* (gehoor p. 6) gezien het illegale en uiterst strafbare karakter van homoseksualiteit in Kameroen zelfs dit idee niet toelaat.

3.4.3. Er kan aldus niet blijken dat verzoekers verklaringen uit de context werden gerukt. Evenmin vermag enige – *in casu*, ongegronde – betwisting omtrent een geïsoleerd motief de objectiviteit van de andere motieven in het gedrang te brengen. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker beperkt zich voorts tot het maken van reine verwijten naar het CGVS (*“het door mekaar mengen en opkloppen van verklaringen en het in de mond leggen van zinswendingen die verzoeker nooit heeft gebruikt”*), doch laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren waaruit dit dan wel zou kunnen blijken.

3.4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.5. Verzoeker stelt aangegeven te hebben dat hij wordt gezocht in Kameroen hoofdzakelijk omwille van zijn geaardheid en feiten die zich hebben voorgedaan tussen zijn vriend S. en hemzelf op 10 mei 2011 alsook ingevolge een klacht van een vriend die de toenadering van verzoeker niet had begrepen zoals verzoeker deze had gewild en klacht indiende wat moge blijken uit de verklaring van verzoeker voor de FOD Binnenlandse Zaken alsook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat zijn verklaring uitgebreid is, consequent en niet aangetast door enige tegenstrijdigheid.

Verzoekers verklaringen zijn ernstig lacuneus waar hij op de DVZ inzake zijn eerste problemen verklaarde dat *“Ik was aan het daten met twee jongens van in de twintig (28 en 26 jaar). Hun ouders ontdekten dat ik een relatie had met hen. Ze waren erg kwaad. Ze stuurden drie ruige jongens op me af. (allemaal ouder dan 30 jaar) Ik werd opgejaagd door hen, familieleden en ook door de politie.”* (vragenlijst 3.5) en aldus stelt dat de ouders van de jongens de problemen veroorzaakten, doch hoegenaamd geen melding maakte van een magistraat of bodyguards die hierbij zouden zijn betrokken zoals verzoeker wel voorhoudt tijdens het gehoor op het CGVS (gehoor p. 6). Evenmin maakte verzoeker op de DVZ melding van het feit dat hij zijn vriend S. dermate zou geslagen hebben dat deze naar het ziekenhuis werd gebracht (gehoor p. 6), wat meteen de voorgehouden vervolging voor *“slagen en verwondingen”* volledig onderuithaalt. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe verzoekers vlucht voor de bestraffing van het gepleegde partnergeweld verband houdt met de vluchtelingenconventie. Dit klemmt te meer nu verzoekers homoseksualiteit ongeloofwaardig is en een eventuele bestraffing dan ook niet kan

worden beïnvloed door de door verzoeker aangehaalde strafwetbepalingen waaronder artikel 347 ev. van het Strafwetboek van Kameroen.

De Raad beklemtoont verder dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande (*Amnesty International, Human Rights Watch*, e.a.) om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen werkelijke poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van niet-gefundeerde verwijten en beschuldigingen naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Overwegende dat minstens indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou aannemen dat verzoeker niet bewijst dat hij individueel blootstaat aan daden van vervolging omwille van het feit dat hij homoseksueel is en gezocht wordt door de politie in verband met problemen ten overstaan van twee personen respectievelijk S. en B. waardoor hij blootstaat aan daden van vervolging mogelijks disproportionele bestraffing waarover de CGVS evenwel geen enkel standpunt inneemt maar in aanmerking kan komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zoals *supra* zou zijn aangetoond zijn de problemen van verzoeker ogenschijnlijk banaal maar hij wordt gezocht voor slagen en verwondingen en het aanzetten tot seks met een andere man. Verwerende partij geeft aan dat niet betwist wordt dat homoseksuelen in de situatie van verzoeker in het land dienen te leven als paria's en blootstaan aan zware straffen. Verzoeker geeft bovendien zelf ook aan dat hij zelf ook een redelijk verwijfd voorkomen heeft wat op hem al onmiddellijk een stempel drukt zeker wanneer hij zou worden teruggestuurd naar Kameroen na een mislukte procedure strekkende tot erkenning van asiel, zeker in het licht van het feit dat uit Kameroen er quasi geen politieke vluchtelingen zijn noch vluchtelingen die worden erkend op basis van hun homoseksualiteit. Zelfs in het absurde geval wanneer de CGVS zou worden gevolgd en verzoeker niet blootstaat in Kameroen op basis van zijn seksuele geaardheid hij onmiddellijk, in geval van terugleiding wel zal worden onderworpen aan een nauwkeurig en diepgaand onderzoek om te polsen naar de reden waarom hij Kameroen verlaten heeft en zich heeft vluchteling verklaard in West-Europa. Op dat ogenblik zal hij worden opgesloten in de gevangenis in welk geval hij zijn leven niet zeker weet. Op basis van artikel 347 *bis* en 347 van het Strafwetboek van Kameroen zal hij blootstaan aan zware bestraffingen louter en alleen op grond van (beweerde) homoseksualiteit een feit dat fysiek noch objectief kan worden aangetoond in welk geval verzoeker meteen blootstaat aan discretionaire vervolging in zijn vaderland wat kan leiden tot bijzonder zware bestraffing.

5.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekers asielrelaas is niet geloofwaardig. Verzoeker maakt niet aannemelijk homoseksueel te zijn zodat hij zich niet kan steunen op deze elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit

verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat hij een redelijk verwijfd voorkomen heeft, volstaat geenszins om een nood aan internationale bescherming te funderen. Evenmin maakt verzoeker de loutere bewering dat hij in geval van terugleiding zal worden opgesloten omdat hij zich vluchteling heeft verklaard, ook maar enigszins aannemelijk. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De overige documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten, te meer nu onder meer het neergelegd rijbewijs duidelijk gemanipuleerd werd en verzoekers identiteit aldus niet komt vast te staan.

5.3. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK